

46. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ STRÂNGĂ PE TOATE OILE SALE DIN TOATĂ LUMEA

„Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.“

Ioan 11,51-52

„Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor.“

Ioan 10,16

S-ar putea ca un măgar, fără ca el să știe, să aibă rolul de megafon al lui Dumnezeu (Numeri 22,28). Același lucru este valabil și pentru un predicator sau preot. Așa a fost la Caiafa, care în timpul condamnării lui Isus era mare preot în Israel. Fără să cunoască înțelesul propriu-zis, el a zis izraeliților cu funcții de conducere: «Este de folos pentru voi să moară un singur om pentru popor și să nu piară toată națiunea» (Ioan 11,50). Aceasta are un înțeles dublu. Caiafa a vrut să spună: mai bine să moară Isus, decât ca romanii să acuze poporul de trădare și să-l nimicească.

Dar Dumnezeu a vrut să spună altceva prin această afirmație. Biblia ne clarifică aceasta: «Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți» (Ioan 11,51-52).

Isus a spus același lucru cu o altă metaforă: în loc să vorbească despre «copiii lui Dumnezeu cei risipiți» a vorbit despre «oi» în afara turmei lui Israel. «Am alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor.»

Ambele afirmații sunt deosebit de uimitoare în felul lor. Ele învață, că pretutindeni în lume sunt oameni, pe care Dumnezeu i-a ales să li se aducă Evanghelia și să fie mântuiți prin Isus Hristos. În lume sunt «copiii lui Dumnezeu risipiți». Sunt oi care «nu sunt din staulul acesta (iudeu)». Aceasta înseamnă că Dumnezeu se preocupă foarte intens să strângă un popor pentru Fiul Său. El cheamă pe poporul Său să iasă afară și să facă ucenici, dar totodată El merge înaintea lor. Deja înainte ca mesagerii Lui să ajungă într-un loc oarecare, El are deja acolo poporul Său ales. Așa vorbește Isus celor mântuiți, pe care Dumnezeu i-a făcut popor proprietate a Sa și apoi i-a adus la Fiul Său: «Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară. ... Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat» (Ioan 6,37; 17,6).

Este o chestiune uriașă, că Dumnezeu privește spre toate popoarele lumii și Își alege o turmă – și apoi trimite la ele misionari în Numele lui Hristos și aduce pe aleșii Săi sub mesajul Evangheliei și îi mântuiește. În nici un alt fel ei nu pot fi mântuiți. Misiunea este de nelipsit. «Oile aud glasul Lui; și El Își cheamă oile pe nume și le duce afară. ... și oile Îl urmează, pentru că Îi cunosc glasul» (Ioan 10,3-4).

Isus a suferit și a murit pentru ca oile să poată să audă glasul Lui și să trăiască. Exact aceasta a zis Caiafa, fără să știe: «... că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți». El Și-a dat viața, ca să adune oile. Cu sângele Său a dobândit harul care face ca glasul Lui să fie inconfundabil pentru ai Săi. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă dea acest har, ca să auziți și să trăiți.

47. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SALVEZE DE JUDECATA VIITOARE

„Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.“

Evrei 9,28

Mântuirea creștină se referă la trecut, prezent și viitor. Biblia spune: «Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu» (Efeseni 2,8). Ea caracterizează Evanghelia ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru noi, «care suntem mântuiți» (1 Corinteni 1,18). Și ea spune: «pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut» (Romani 13,11). Noi am fost cândva mântuiți. Noi suntem acum mântuiți. Și noi vom fi mântuiți în viitor.

În fiecare etapă noi suntem mântuiți prin moartea lui Hristos. În trecut Hristos a plătit o dată pentru totdeauna pentru păcatele noastre. Noi am fost îndreptățiți numai pe baza credinței. În prezent moartea lui Isus oferă puterea Duhului Sfânt, ca să ne salveze progresiv de domnia și murdărirea păcatului. Și în viitor va fi sângele vărsat la cruce al lui Isus cel care ne va proteja de mânia lui Dumnezeu și ne va conduce la desăvârșire și bucurie veșnică.

Va avea loc o judecată foarte reală. Biblia o descrie ca «o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți» (Evrei 10,27). Dumnezeu ne cheamă: «Să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor» (Evrei 12,28-29). Ioan Botezătorul a atenționat pe contemporanii lui: «Cine v-a înștiințat să fugiți de mânia viitoare?» (Matei 3,7). Căci Isus Însuși va veni din cer «cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale» (2 Tesaloniceni 1,7-9).

Unele tablouri despre această mânie viitoare sunt aproape neimaginat de îngrozitoare. Interesant este că tocmai Ioan, „apostolul iubirii”, ne oferă cele mai concrete imagini despre iad. Cine leapădă pe Hristos și se unește cu satan «va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte» (Apocalipsa 14,10-11).

Dacă noi nu am cunoscut câtuși de puțin groaza mâniei viitoare a lui Dumnezeu, probabil nu vom înțelege cât de aducătoare de ușurare au simțit primii creștini lucrarea de mântuire a lui Hristos: ei așteptau «din ceruri pe Fiul Său, pe care L-au înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scăpă de mânia care vine» (1 Tesaloniceni 1,10). Numai Isus Hristos ne poate salva de mânia care va veni. Fără El am pieri pentru totdeauna.

Când însă El ne va salva la sfârșit, atunci o va face pe baza sângelui Său. «Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă» (Evrei 9,28. Problema păcatului a fost rezolvată o dată pentru totdeauna. Nu este nevoie de nici o altă jertfă. Scutul nostru de apărare împotriva mâniei viitoare este tot așa de sigur ca și suferința lui Hristos în locul nostru. Să jubilăm pe baza crucii cu privire la harul viitor!

48. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ OBTINĂ BUCURIA SA ȘI BUCURIA NOASTRĂ

„Isus ... care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.“

Evrei 12,2

Drumul spre bucurie este anevoios. Este anevoios pentru noi și a fost anevoios pentru Isus. Pe El L-a costat viața. Și pe noi ne poate costa viața. «Pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea.» Mai întâi a venit suferința crucii, apoi fericirea cerului. Un alt drum nu a existat.

«Bucuria pusă înaintea Lui» are multe aspecte. Ea este bucuria de a fi iarăși una cu Tatăl: «Înaintea feței Tale este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări pentru totdeauna» (Psalm 16,11). Este bucuria triumfului asupra păcatului: «După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte» (Evrei 1,3).

Este bucuria să obțină din nou drepturile Sale divine: El S-a așezat «la dreapta tronului lui Dumnezeu» (Evrei 12,2). Este bucuria de a fi înconjurat de cântarea de laudă a tuturor acelor pentru care El a murit: «Va fi bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește» (Luca 15,7) – și câtă bucurie va fi când milioane de păcătoși au fost mântuiți!

Și ce este cu noi? A intrat El în bucurie și pe noi ne-a lăsat aici în suferință? Nu. Înainte să moară, El a stabilit legătura dintre bucuria Lui și bucuria noastră: «V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină» (Ioan 15,11). El știa ce bucurie stă înaintea Lui și a zis: «bucuria Mea să fie în voi». Noi, cei care credem în El, vom avea parte de o bucurie așa de mare împreună cu Hristos, cum o creatură limitată nu o poate savura mai mult.

Dar drumul într-acolo este anevoios. Isus ne-a atenționat: «În lume aveți necaz» (Ioan 16,33). «Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său. ... Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui?» (Matei 10,24-25). «Vor omorî pe unii dintre voi, și veți fi urâți de toți pentru Numele Meu» (Luca 21,16-17). Acesta este drumul pe care a mers Isus, și acesta este drumul spre bucurie – așa va triumfa bucuria Lui în noi și bucuria noastră va fi deplină.

Așa cum speranța în bucurie L-a făcut pe Isus în stare să rabde crucea, tot așa speranța în această bucurie ne face posibilă savurarea acestei bucurii împreună cu El. Tocmai pentru aceasta ne-a pregătit Isus, când a spus: «Feriți-vă sunteți când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea. Bucurați-vă și săltați de bucurie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri» (Matei 5,11-12). Răsplata noastră va fi, că noi vom savura pe Dumnezeu cu aceeași bucurie cu care Fiul lui Dumnezeu savurează pe Tatăl.

Dacă Isus nu ar fi murit de bună voie, atunci am fi pierit în păcatele noastre. Bucuria Sa și bucuria noastră a fost câștigată la cruce. Acum noi Îl urmăm pe drumul dragostei. Noi considerăm «că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi» (Romani 8,18). Acum noi suferim împreună cu El ocară. Dar atunci va domni bucurie netulburată. Orice risc, care este din cauza dragostei, îl vom lua asupra noastră. Nu cu tărie eroică, dar în puterea speranței: «Seara vine plânsul, iar dimineața vine veselia» (Psalm 30,5).

49. Hristos a suferit și a murit ...

CA EL SĂ FIE ÎNCUNUNAT CU ONOARE ȘI GLORIE

„Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare.“

Evrei 2,9

„Luând chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume.“

Filipeni 2,7-9

„Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!“

Apocalipsa 5,12

În seara premergătoare morții Sale Isus S-a rugat, fiind conștient de ceea ce Îl aștepta: «Și acum glorifică-Mă Tu, Tată, la Tine Însuși, cu gloria pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea» (Ioan 17,5). Și așa a avut loc: El a fost «încununat cu glorie și onoare» (Evrei 2,9). Glorificarea Lui a fost răsplata pentru suferința Lui. El a fost «ascultător până la moarte, ... De aceea Dumnezeu L-a înălțat foarte sus» (Filipeni 2,8-9). Tocmai pentru că Mielul a fost înjunghiat, El este «vrednic ... să primească ... onoare și glorie» (Apocalipsa 5,12). Suferința lui Isus Hristos nu a avut loc pentru un timp înainte de încoronarea Sa, ci era prețul și încoronarea era răsplata. El a murit ca să obțină această glorie¹.

Mulți se poticnesc cu privire la acest punct. Ei spun: „Cum poate aceasta să fie dragoste? Cum poate Isus să fi fost motivat pe de o parte de scopul de a ne dăruia bucurie, și pe de altă parte de scopul să câștige propria glorie? De când vanitatea este virtute?“ Aceasta este o întrebare bună – și este un răspuns biblic minunat la aceasta.

Răspunsul se bazează pe ceea ce este adevărata dragoste. Cei mai mulți dintre noi au crescut având concepția, că a fi iubit înseamnă să fi făcut de valoare. Întregul sistem al lumii pare să se bazeze pe aceasta. Dacă eu te iubesc, atunci te fac valoros. Îți ajut să ai simțăminte bune cu privire la tine însuși. S-ar putea crede, că cheia spre fericire ar fi privirea spre tine însuși.

Dar noi știm mai bine. Chiar fără a te uita în Biblie, știm, că această concepție este greșită. Momentele noastre cele mai fericite nu au fost acelea când am fost umpluți de noi înșine, ci când ne-am uitat pe noi înșine. Probabil am stat la Grand Canyon sau la poalele lui Kilimanjaro sau am privit un apus de soare impresionant în pustie – și pentru o clipă trecătoare am trăit fericirea admirației curate. Aceasta este pentru ceea ce noi am fost creați. Paradisul nu va fi o sală de oglinzi. Va fi prezentarea maiestății – dar nu a maiestății noastre.

Dacă aceasta este adevărat și Hristos este Persoana maiestetică din univers, prin ce Își arată El dragostea Sa pentru noi? Cu siguranță nu în aceea că El ne face să avem un sentiment al valorii noastre mari. Aceasta nu ar sătura sufletul nostru. Noi am fost creați pentru ceva mult mai mare. Dacă vrem să fim fericiți în gradul cel mai înalt posibil, trebuie să privim și să savurăm Persoana cea mai glorioasă din Univers: Isus Hristos. Aceasta înseamnă: ca să ne iubească pe noi, Isus trebuie să obțină plinătatea propriei glorii și să ne descopere aceasta pentru a o putea savura. De aceea S-a rugat în seara premergătoare morții Sale: «Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii» (Ioan 17,24). Aceasta era dragoste. «Le voi arăta gloria Mea.» Când Isus a murit, ca să obțină din nou plinătatea gloriei Sale, El a murit pentru bucuria noastră. Dragoste înseamnă să te ostenești fără să iei în considerare cât te costă, ca să ajuți pe oameni, să te entuziasmezi de ce îi face cei mai fericiți. Și acesta este Isus Hristos. Așa iubește Isus.

¹ Interpretarea autorului este puțin forțată: nu găsim în Scriptură indicii că Domnul Isus a alergat după glorie; dimpotrivă sunt numeroase indicii cu privire la smerenia și smerirea Lui. Gloriile Sale sunt rezultatul atitudinii și lucrării Sale. (n. tr.)

50. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ARATE CĂ RĂUL CEL MAI ORIBIL ESTE RÂNDUIT DE DUMNEZEU SPRE BINE

„S-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, ... atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și planul Tău hotărâseră dinainte să fie.“

Faptele Apostolilor 4,27-28

Ce este cel mai esențial, ce noi putem spune despre suferință și necaz este, că Dumnezeu în Isus Hristos este prezent în acestea și le poate transforma spre bine. Originea răului rămâne acoperită ca o taină. Biblia nu ne spune tot ce noi cu plăcere am vrea să știm. Mai degrabă ea spune: «Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre» (Deuteronom 29,29).

Biblia nu slujește ca explicație de unde vine răul, ci ca revelație, cum Dumnezeu Se folosește de rău și îl transformă în bine: El face dreptate și bucurie veșnică din el. Pretutindeni în Vechiul Testament se găsesc indicii, că și lui Mesia îi va merge la fel. Iosif, fiul lui Iacov, a fost vândut ca sclav în Egipt. Șaptesprezece ani părea să fie părăsit de Dumnezeu. Dar în toate acestea Dumnezeu avea hățurile în mână și l-a făcut suveran al Egiptului, așa că în timpul unei foamete a putut salva viața fraților lui, care l-au vândut. Istoria lui o sintetizează în cuvintele adresate fraților lui: «Voi, în adevăr, ați gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine» (Geneza 50,20). Aceasta era un indiciu spre Hristos, care a fost părăsit, ca să ne salveze pe noi.

Sau să ne gândim la înaintașii lui Hristos. Odinioară Dumnezeu era singurul împărat al lui Israel. Dar poporul s-a răsculat și voia un împărat omenesc: «Nu! Ci să fie un împărat peste noi» (1 Samuel 8,19). Mai târziu au mărturisit: «La toate păcatele noastre am mai adăugat și răul acesta de a cere un împărat pentru noi» (1 Samuel 12,19). Dar Dumnezeu Își avea mâna în aceasta. Din linia de descendență a acestor împărați a adus pe Hristos în lume. Descendența pământească a Mântuitorului fără păcat merge înapoi pe linia păcatului, căci El a venit să salveze păcătoși.

Ceea ce este cel mai uimitor este: drumul lui Isus spre biruința asupra necazului și suferinței era un drum de necaz și suferință. Orice faptă vicleană și brutală împotriva lui Isus era păcătoasă și rea. Dar peste toate acestea stătea Dumnezeu. Biblia spune, că Isus a fost «dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu» (Faptele Apostolilor 2,23). Loviturile de bici pe spatele Lui, spinii pe capul Lui, scuipatul de pe obrajii Lui, rănilor de pe fața Lui, cuiele din mâinile Lui, sulita din coasta Lui, batjocura deținătorilor puterii, trădarea din partea prietenului Lui, fuga ucenicilor Lui – toate erau rezultatul păcatului, și toate erau planul lui Dumnezeu ca să biruie puterea păcatului. «Atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și planul Tău hotărâseră dinainte să fie» (Faptele Apostolilor 4,27-28).

Nu este păcat mai mare, decât să urăști și să umori pe Fiul lui Dumnezeu. Nu era suferință mai mare și nu era nevinovăție mai mare decât suferința și nevinovăția lui Hristos. Dar Dumnezeu era prezent în toate acestea. «Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței» (Isaia 53,10). Țelul lui era, prin suferința și răul, pe care l-a suferit, să nimicească suferința și răul. «Prin rănilor Lui suntem vindecați» (Isaia 53,5). Deci suferința lui Isus Hristos a fost rânduită de Dumnezeu, ca să arate lumii, că nici un păcat și nici un rău nu este prea mare, ca Dumnezeu în Hristos să nu poată face din ele bucurie și dreptate veșnică? Tocmai suferințele, pe care noi le-am pricinuit, au devenit speranța spre mântuirea noastră. «Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac» (Luca 23,34).